USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Davida Hipšra a soudců Mgr. Lenky Krupičkové a Mgr. Michala Bobka v právní věci žalobce: **G. G.**, zastoupen JUDr. Jiřím Obršlíkem, advokátem se sídlem Rohanské nábřeží 678/23, Praha 8, proti žalovanému: **Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 16. 3. 2022, č. j. 20 A 3/2022 - 30,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

[1] Rozhodnutím ze dne 5. 1. 2022, č. j. CPR-30846-3/ČJ-2021-930310-V240, žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Krajského ředitelství policie Plzeňského kraje ze dne 24. 9. 2021 č. j. KRPP-62343-29/ČJ-2021-030022, o správním vyhoštění žalobce podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců"), a o stanovení doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v trvání 2 roků. Rozhodnutím ze dne 5. 1. 2022 č. j. CPR-30846-4/ČJ-2021-930310-V240, žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Krajského ředitelství policie Plzeňského kraje ze dne 24. 9. 2021 č. j. KRPP-62343-30/ČJ-2021-030022, o uložení povinnosti nahradit náklady řízení spojené s řízením o správním vyhoštění.

II.

[2] Žalobce podal proti výše uvedeným rozhodnutím žalobu k Městskému soudu v Praze, který ji zamítl rozsudkem ze dne 16. 3. 2022, č. j. 20 A 3/2022 - 30. Rozsudek městského soudu, stejně jako zde uváděná judikatura Nejvyššího správního soudu, je k dispozici na www.nssoud.cz a soud na něj na tomto místě pro stručnost odkazuje.

III.

[3] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti rozsudku městského soudu kasační stížnost z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Podle stěžovatele byla doba trvání jeho vyhoštění stanovena zcela nepřiměřeně a neadekvátně okolnostem případu a odporuje základním zásadám činnosti správních orgánů. Stěžovatel nerozporoval, že pobýval na území České republiky bez povolení ve smyslu zákona o pobytu cizinců. Nicméně doložil, že z důvodu mimořádných okolností nezávisejících na jeho vůli neměl možnost vycestovat v rozhodném období z území České republiky do domovské země. Protože délku vyhoštění je nutné posuzovat podle individuálních okolností případu, bylo povinností správního orgánu i následně městského soudu zohlednit důsledně individuální okolnosti stěžovatele a tyto při stanovení doby trvání vyhoštění výslovně specifikovat v odůvodnění rozhodnutí. Správní orgán a následně i městský soud rovněž nedostatečným způsobem zohlednily aktivní postoj stěžovatele při šetření jeho případu a plnou součinnost ze strany stěžovatele pro potřeby správního a následně i soudního řízení. Stěžovatel má za to, že není dostatečné to, že městský soud jen obecným způsobem konstatoval přiměřenost délky vyhoštění pouze odkazem na to, že se výměra pohybovala v rámci zákonného rozpětí doby vyhoštění. Stěžovatel proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Současně požádal, aby soud přiznal jeho kasační stížnosti odkladný účinek.

IV.

[4] Nejvyšší správní soud předně zkoumal podmínky přijatelnosti kasační stížnosti. Podle § 104a odst. 1 s. ř. s., s účinností od 1. 4. 2021, platí, že za podmínky, kdy před krajským soudem rozhodoval o věci specializovaný samosoudce, a tato kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud jako nepřijatelnou (změna na základě novely soudního řádu správního zákonem č. 77/2021 Sb.). Z důvodové zprávy k této novele je zřejmé, že jejím účelem je urychlení soudního přezkumu rozhodnutí a dalších aktů správních orgánů, a to ve fázi před Nejvyšším správním soudem. Věcné přezkoumání pravomocného rozhodnutí krajského soudu Nejvyšším správním soudem má probíhat pouze v případech, kdy je to důležité nejen pro samu posuzovanou věc, ale i pro plnění základní role Nejvyššího správního soudu jako vrcholného soudního orgánu ve věcech správního soudnictví, kterou je sjednocování judikatury správních soudů.

[5] Nejvyšší správní soud shledal, že se uvedená právní úprava na nyní projednávanou věc užije; městský soud rozhodl po nabytí účinnosti novely s. ř. s. (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021 - 28, ze dne 5. 8. 2021, č. j. 10 Azs 196/2021 - 30, ze dne 14. 7. 2021, č. j. 10 Azs 184/2021 - 36, ze dne 15. 7. 2021, č. j. 9 Azs 110/2021 - 30, ze dne 27. 8. 2021, č. j. 9 As 144/2021 - 31, ze dne 24. 9. 2021, č. j. 10 Azs 225/2021 - 34, ze dne 9. 12. 2021, č. j. 9 Azs 213/2021 - 45 atp.).

[6] Nejvyšší správní soud dále přistoupil k hodnocení toho, zda kasační stížnost splňuje podmínky pro její přijetí k věcnému projednání. V tomto ohledu zkoumal, zda ve věci rozhodoval specializovaný samosoudce a zda svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, odmítl by ji jako nepřijatelnou (srov. usnesení

Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2021, č. j. 10 Azs 225/2021 - 34, nebo ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 Azs 84/2021 - 23, atp.).

[7] Soud shledal, že v dané věci se jedná o věc ve smyslu § 31 odst. 2 s. ř. s., tedy o věc, ve které rozhoduje specializovaný samosoudce. Podstatný přesah zájmů stěžovatele pak Nejvyšší správní soud vymezil v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb. NSS. Ačkoli se v tomto usnesení vyjádřil ve vztahu k předcházející právní úpravě nepřijatelnosti, která pamatovala pouze na posuzování ve vztahu k mezinárodní ochraně, závěry plynoucí z této judikatury jsou přiměřeně uplatnitelné také v nyní projednávané věci (shodně viz rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 6. 2021, č. j. 1 As 124/2021 - 28, ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021 - 28, ze dne 15. 7. 2021, č. j. 9 Azs 110/2021 - 30, ze dne 23. 7. 2021, č. j. 4 As 156/2021 - 50, ze dne 13. 8. 2021, č. j. 10 As 222/2021 - 39, ze dne 27. 8. 2021, č. j. 9 As 144/2021 - 31, ze dne 1. 9. 2021, č. j. 1 As 148/2021 - 44, ze dne 7. 10. 2021, č. j. 6 Azs 242/2021 - 21, ze dne 9. 12. 2021, č. j. 9 Azs 213/2021 - 45 atp.). Z uvedené judikatury současně vyplývá, že o přijatelnou kasační stížnost se může jednat v případě, pokud se kasační stížnost týká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či plně řešeny v judikatuře Nejvyššího správního soudu nebo byly řešeny rozdílně. Přijatelná může být kasační stížnost také tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. O takové pochybení se může jednat především tehdy, nerespektoval-li krajský soud ustálenou judikaturu, a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu, nebo krajský soud v konkrétním případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva.

[8] V dané věci nevyvstala žádná právní otázka, která by dosud nebyla v judikatuře Nejvyššího správního soudu řešena, popř. byla řešena rozdílně. Rovněž tak Nejvyšší správní soud neshledal důvod, pro který by bylo nutno učinit judikaturní odklon. Městský soud se nedopustil ani zásadního pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Městský soud posoudil věc v souladu s konstantní judikaturou, od které neshledal Nejvyšší správní soud důvod se odchýlit.

[9] Podstatou kasační stížnosti je přesvědčení stěžovatele, že stanovená doba jeho vyhoštění není adekvátní okolnostem jeho případu a že městský soud se nesprávně vypořádal se související žalobní námitkou.

[10] V daném případě je nesporné, že stěžovatel pobýval od 17. 7. 2020 do 1. 6. 2021 na území České republiky bez platného oprávnění k pobytu, a tím naplnil zákonné znaky § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců, podle kterého *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobývá-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.*

[11] Jak správně konstatoval městský soud, otázka stanovení doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, je předmětem správního uvážení správního orgánu, přičemž soud se při přezkumu úvahy správního orgánu může zabývat pouze tím, zda správní orgán nepřekročil zákonem stanovené meze správního

uvážení nebo jej nezneužil (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2019 č. j. 4 Azs 123/2019 - 42, bod 32). Správní orgán I. stupně na str. 5 svého rozhodnutí zvážil druh a závažnost protiprávního jednání stěžovatele a stanovil dobu správního vyhoštění v délce 2 let, tj. v dolní polovině zákonného rozmezí (až 5 let). V této souvislosti zejména zohlednil délku neoprávněného pobytu stěžovatele na území České republiky (320 dnů) a přihlédl k tomu, že stěžovatel si musel být vědom skutečnosti, že pobývá na území České republiky bez oprávnění k pobytu a přesto neučinil žádné kroky k odstranění tohoto závadného stavu. Žalovaný se s tímto odůvodněním ztotožnil a dodal, že protiprávní jednání stěžovatele bylo odhaleno až činností policie a pokud by se tak nestalo, stěžovatelův neoprávněný pobyt by se zcela jistě dále prodlužoval. Přestože stěžovatel se správním orgánem I. stupně spolupracoval a jednalo se o jeho první porušení právních předpisů na území České republiky, dospěl žalovaný k závěru, že výměra doby zákazu pobytu byla stanovena zcela adekvátně k okolnostem daného případu, v přiměřené výši a nikterak nevybočuje z rozhodovací praxe v obdobných případech. Nejvyšší správní soud se proto ztotožňuje se závěrem městského soudu, že postup správních orgánů nevybočil z mezí a hledisek stanovených zákonem a že správní orgány dostatečným způsobem odůvodnily stanovení doby, po kterou nelze stěžovateli umožnit vstup na území členských států Evropské unie.

[12] Nejvyšší správní soud pro úplnost dodává, že tvrzení stěžovatele o tom, že doložil nemožnost vycestování z území České republiky do jeho domovské země z důvodu mimořádných okolností nezávisejících na jeho vůli, je v rozporu se zjištěným skutkovým stavem. Jak správně uvedl městský soud (viz bod 18 napadeného rozsudku), stěžovatel v průběhu správního i soudního řízení nijak neprokázal svá tvrzení o objektivní nemožnosti návratu do země původu z důvodu přerušení dopravního spojení (viz správními orgány zjištěná možnost repatriačních letů do Gruzie) a navíc stěžovatel ani vůbec netvrdil, že by se jakkoli v době svého neoprávněného pobytu na území České republiky o návrat do země původu alespoň pokusil.

[13] S poukazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud odmítl kasační stížnost jako nepřijatelnou podle § 104a odst. 1 s. ř. s.

[14] Nejvyšší správní soud nerozhodoval o návrhu stěžovatele na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, protože o tomto mimořádném opravném prostředku bylo rozhodnuto bez zbytečného prodlení po nezbytném poučení účastníků řízení a obstarání dalších podkladů nutných pro rozhodnutí.

[15] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterých, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl (k tomu srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020 - 33, část III. 4., usnesení téhož soudu ze dne 13. 5. 2021, č. j. 9 Azs 32/2021 - 32). Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

pokračování

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. července 2022

Mgr. David Hipšr
předseda senátu